

Po cesti tam z gospó prelepo
Graščak se vozi na sanelj;
Sladkó zvené srebrni zvončki,
Kot ljubice nebeški smeh.

Kakó je vzdramil dušo mojo
Srečnih zvončkov tenki glas!
In splavala je daleč, daleč,
Tja v mojo ljubo, tiho vas.

V visokem snegu jo zavijem,
Naravnost v topli vinski hram;
Tam vam je čudoslado vino,
Prelepa je točajka tam! ...

»Oj ljubček, dolgo je že tega,
Kar bil si zadnjikrat pri nas ...«
»To ni nič čudno, draga moja:
Tako hudo je zunaj mráz –

Tako hudo je mráz tam zunaj,
Da nisem mogel od peči;
Pa, ljubica zato ne misli,
Da moje srce gorko ni.

Zdaj naj sneži, naj brije veter,
Naj zgrne se nad nama noč, –
Kaj meniva za to se midva,
Na gorlem se objemajó – «

Od daleč se glasijo zvončki,
V ledeni večer sneg prešé;
A moja ljubica prelepa
V naročju drugemu skloni.

Ivan Cankar: Erotika, Iz lepih časov, 17.

Fotoklub Diana, Muzejsko društvo Vrhnika,
Cankarjeva knjižnica Vrhnika in Zavod Ivana Cankarja Vrhnika
Vas v torek, 19. decembra 2017, ob 18. uri
vljudno vabijo na odprto razstavo

ZDAJ NAJ SNEŽI, NAJ BRIJE VETER ...

Fotografska razstava po motivih iz del Ivana Cankarja
bo v Galeriji Cankarjevega doma na Vrhniki, Tržaška cesta 25,
na ogled do 28. januarja 2018.

Vljudno vabljeni!

Ko bi jaz bil bogat in velik človek,
o kaj bi vam vse prinesel ...

Pozimi kolača za sveti božič
in tisti cvet, ki poganja pod snegom,
in smrekov vršiček ...

Ivan Cankar, Življenje in smrt Petra Novčana

**SREČNO, ZDRAVO IN VESELJA POLNO
NOVO LETO 2018!**

Vabilo na razstavo Zdaj naj sneži, naj brije veter. Oblikovanje: Urška Grm.

Fotoklub Diana,
Muzejsko društvo Vrhnika,
Cankarjeva knjižnica Vrhnika
in Zavod Ivana Cankarja Vrhnika

ZDAJ NAJ SNEŽI, NAJ BRIJE VETER ...

Ivan Cankar, Erotika - Iz lepih časov, 17.

Fotografska razstava po motivih iz del Ivana Cankarja

Avtorji fotografij:

Damjan Brajnik, Miran Krapež, Iko Krašovec, Drago Kuralt, Elo Mihevc,
Oton Naglost, Janez Papež, Nevenka Papič in Vinko Peternej

Izbor besedil in fotografij:

Tatjana Oblak Milčinski

Razstava je bila v Galeriji Cankarjevega doma na Vrhniki na ogled od 19. decembra 2017 do 28. januarja 2018.

V soorganizaciji Slovenske prosvetne zveze je razstava gostovala tudi na avstrijskem Koroškem.

V kulturnem centru K&K v Šentjanžu v Rožu je bilo odprtje 11. oktobra 2018, v farni dvorani v Šmihelu 30. novembra 2018, v Katoliškem domu prosvete v Tinjah pa 10. januarja 2019.

14. novembra 2018 je Cankarjeva knjižnica Vrhnika (Nataša Oblak Japelj) razstavo objavila tudi kot digitalizirano kulturno dediščino na spletnem portalu Kamra (<https://www.kamra.si>).

Moje življenje

Foto: Iko Krašovec

Vsaka mladost je polna sreče in radosti, sijajnega sonca in prešernega smeha. Vsaka mladost. Oko mojega spomina seže daleč, prav do tretjega leta moje dobe. Pogorela nam je hiša in obubožali smo docela.

Foto: Damjan Brajnik

Tukaj v ta prelepi plamen je zaklenjen moj spomin; več ga ni ... Prikaže se nenadoma mati, čisto majhna, čisto drobna, nič preplašena, samo začudena; na cesti stoji ter tišči pod pazduho staro stensko uro, ki že zdavnaj ni več šla, ne bila ...

Foto: Iko Krašovec

... Enajsta šola pod mostom se neha ob prvih jesenskih nalivih. Mnogo-
kaj sem študiral v svojem življenju, ali tako bogate in koristne učenosti,
kakor jo daje svojim učencem enajsta šola pod mostom, nisem zadobil
nikjer in nikoli.

Foto: Iko Krašovec

»Koliko je ena pomaranča in še ena pomaranča?« To vprašanje se mi je zdelo še bolj nespametno. Predno sem bil shodil, sem znal o Veliki noči prav dobro šteti piruhe in pomaranče, posebno tiste, ki so jih dobili bratje ...

Foto: Iko Krašovec

Mati je imela vrhan pehar suhih hrušek. Ali tisti pehar, posoda vseh sladkosti, je bil zaklenjen v ogromni omari. Če se spomnim nanjo, se mi zdi večja od marsikatero srednje visoke hiše ...

Foto: Drago Kuralt

Slaboten sem bil, preveč zasanjan, preveč samovoljen, za hlapčevsko delo neuporaben. Mesec dni ali še ne sem bil za pastirja pri sosеду, ki mi je dal za plačilo obilen kos kruha na dan. Krave so uhajale v deteljo in v hosto, pozabil sem nanje, ležal sem v travi pod tepko in gledal oblake, ki so beli in bežni leteli preko neba. Moje pastirovanje je bilo brž pri kraju ...

Foto: Iko Krašovec

Nato so me hoteli napraviti za vrtnarja ... Mili Bog, da bi se zares tako zaobrn timer! Kod bi danes plaval timer moja barka? Še tam pod vrbami, v hladnem Retovju, po tihi zeleni Ljubiji; od tenkih lističev, od prožnih mladik bi rosile timer solnčne kaplje, poslanci nebeški.

Foto: Iko Krašovec

Vsa pokrajina ob cesti, ki drži z Vrhnike v Ljubljano, je posuta s spominskim cvetjem, kamorkoli se ozrem ... Cerkev svetega Lenarta sem pogledal začuden, kakor da se je bila šele v tistem trenutku vzdignila iz tal ter se plaho stisnila pod klanec. Cesta se mi je zdela široka in kakor za procesijo pometena; hiše so bile visoke, bele in tihe ... Kadar se spomnim na tisto vožnjo, me zgrabi bolečina, ki ji drugače ne maram dati besede. Vrhniški otrok bi ne smel po svetu, bi ne smel med tuje ljudi.

»Nazaj, mati, nazaj!« Nikoli več!

Ivan Cankar, *Moje življenje*, 1920

O preščah

Foto: Elo Mihevc

Jeseni, na vernih duš dan, smo se napotili po »prešce«. Prešce so okrogli koruzni hlebčki, ki jih pečejo kmetje otrokom, da z dobrim delom olajšajo trpljenje dušam v vicah. Naprtili smo si malhe preko rame ter se napravili zgodaj na pot.

Foto: Iko Krašovec

»Kako bi se izgubili? Tam so Sveti Trije kralji!« je tolažil Tone Hanco in sebe. Gledali smo – tam v daljavi, visoko zraven sivega neba je bila bela ptičica, cerkev Svetih Treh kraljev.

Foto: Oton Naglost

»Zdaj, otroci, bomo pač kmalu na Holmu; mnogo nas čaka tam. Samo troje hiš je, naokoli pa gozd samega sadnega drevja. Po dolinah, po hribu same jablane – kakor smreke in bukve ...«

Foto: Damjan Brajnik

Velika kmečka hiša je stala tam sredi drevja; spodaj je bila zidana, zgoraj lesena in s slamo krita. Mala okna so gledala neprijazno, tako srepolo in lokavo, kakor da bi nas zapazila že od daleč in bi nam zdaj hudobno mežikala v hudoben pozdrav. Blizu smo že bili, toda od nikoder ni bilo človeka. Nismo vedeli zakaj, ali bojazen nam je legala v srce.

Foto: Damjan Brajnik

Razlila se je voda preko steze, mahoma smo stali pred njo, nismo je ugle-
dali prej ... Vsa nas je bila objela ravan, pogoltnila nas je bila. Kakor luža
smo bili, kakor blatna, spolzka steza, kakor samotno drevo, ki je izgubilo
liste že tako zgodaj, in kakor dež smo bili, ki je škropil tenko, enakomer-
no od sivega neba.

Foto: Oton Naglost

Tedaj pa se je zgodilo kakor čudež. Prikazala se nam je široka bela cesta in v tistem trenutku se je zasvetilo na vzhodu, kakor slavolok se je bila vzdignila mavrica od zemlje do neba. In tam v daljavi se je bleščalo kakor veliko belo mesto, vso svojo jasno luč je razlivala mavrica nanj. Razširila so se nam srca od silnega koprnjenja, Lojzetu so se zabliskale oči in vzkriknil je: »Tja, otroci!«

Foto: Iko Krašovec

»Kam bi v to lepoto, mi iz močvirja! Kam bi, zasopli in blatni, popotni berači!«

Foto: Elo Mihevc

Ko smo se vozili domov na ropotajočem kmečkem vozu in smo spali, se mi je sanjalo še zmerom, da hodimo ... hodimo po neizmerni, mrtvaški pokrajini, ali konca nikjer in nikoli ...

Ivan Cankar, *O prešcah*, 1903

Vrzenec

Foto: Damjan Brajnik

Moja mati je bila doma z Vrzdencu. Nikoli nisem bil na Vrzdencu in vem, da nikoli ne bom. Tudi ne, če bi bil en sam korak do tja.

Prešinila me je nekoč misel, iz temne globočine, iz bolesi je bila segla, da bom ob tisti uri, ko se je treba napraviti za zadnjo pot, ugledal s slamo krito kočo, kjer se je rodila moja mati ... in da bodo vsenaokoli, kakor cve-tice na polju, cvetele bele misli srca, ki še ni bilo ranjeno od spoznanja.

Foto: Drago Kuralt

Dan pred smrtjo se je mati selila.

Ko sem se vrnil ter prižgal svetilko, me je zgrabila za grlo neznana groza. Materina postelja je bila prazna. Stal sem in trepetal in se nisem mogel ganiti.

»Tista postelja tam ni bila prav postlana; peče me, kakor da ste mi nasuli žerjavice pod rjuho. Tukaj je boljše, le malo daleč je.

Foto: Damjan Brajnik

Saj bi prišla do Vrzdence, tako sem hodila ... mislim, da bi si naročila voz do Vrzdence, drugače ne prideva nikoli tja ...»

Foto: Iko Krašovec

Luč pa je zmerom lepša in svetlejša, kolikor več je bridkosti in kolikor bližje je odrešenje. Dokler se svetloba nazadnje veličastno ne izlije v ono, ki je zadnja in večna; ter je tako izpolnjena obljuba, srcu dana in doseženo plačilo za verno zaupanje.

Spomnim se na Vrzdeneč, kadar mi je v dušo mraz, kadar mi zahladi v lica tesnobni strah, ki je spomin na smrt ...

Ivan Cankar, *Vrzdeneč*, 1917

Samoten pogovor

Foto: Miran Krapež

Ta obraz je bil okrogel, droben, več zgrbljen, sivkasto blede polti ... Ko je sedel, me je pogledal smehljaje. Živ in trd je bil pogled teh rjavih oči, globoko je segel, ni prizanašal ... Brki so se narahlo tresli ob na pol ljubeznivem, na pol porogljivem nasmešku.

V tistem trenutku, ko se je prikazal v kamrici, nisem bil nič osupel; ni mi prišlo na kraj misli, da je umrl oče pred štirimi meseci in da leži globoko pod zmrzlo prstjo in snegom daleč, sam in pozabljen.

»Kako pa drugače živiš? Kaj počneš?« me je izpraševal. Ves čas ni izginil z njegovih brk tisti strašni smehljaj ...

Foto: Miran Krapež

»Saj ste jo poznali. Sami ste videli tiste njene vdane oči, polne dobrote in ljubezni. Če bi sam angel prišel iz nebes, ne bi mogel imeti drugačnih oči. Kadar se spomnim nanje, mi gre dvoje sinjih, jeklenih nožev skozi srce, da se prikaže kri ...«

Vstal je in segel po klobuk. »Kaj je storiti?« sem planil.

Na pragu se je okrenil, zlovoljen in porogljiv je bil njegov smehljaj. »Odeni se do vratu in si naroči drugo skodelico čaja ... in misli cmokaje na tiste angelske oči! Vse drugo bo že bog poravnal!«

Ivan Cankar, *Samoten pogovor*, 1915

Brlinčkov Miha in Tičkov Grega

Foto: Iko Krašovec

V mrak in hlad zavit je hranil svoje stoletne skrivnosti na dnu globočin; nihče ni vprašal zanje, pa tudi sam jih ni ponujal nikomur.

Foto: Iko Krašovec

Izpod silnih sivih skal, temno molčečih, se je izvila zamolklozelena voda Močilnikova ter se ustavila in razprostrla v kotanji, da si oddahne pod senco vrb, oddahne od dolge poti po čudapolnih kraljevskih podzemljih.

Foto: Iko Krašovec

Mirna gladina je podobna velikemu, nastežaj odprtemu očesu, ki še ne bdi, strmi iz večerne zarje komaj odbeglih sanj. Ko si do kraja odpočije in odsanja voda Močilnikova, stopi v ozko strugo ter se napoti polagoma proti ravnemu polju in svetlemu soncu.

Foto: Iko Krašovec

Tam v večnem mraku Močilnika, v brlogu, vdolbenem v skalo, je živel takrat Brlinčkov Miha. Nekdo mi je pravil, da so ga nekoč našli mrtvega v brlogu ... jaz pa mislim, da ni bilo tako: tiho in mirno se je v jesenski noči združil z Močilnikom, svojim pravim bratom v samotni, ljubeznivo ga je objela temnozelena voda njegova in ga ni izpustila nikoli več ...

Ivan Cankar, *Brinčkov Miha in Tičkov Grega*, 1918

Križev pot

Foto: Iko Krašovec

Deževalo že ni štirinajst dni, po polju je bilo vse opaljeno. In zdaj je označil župnik procesijo k mali, polrazpadli podružnici svetega Miklavža; ta podružnica je stala na visokem hribu, skoro dve uri od vasi, če je človek hodil hitro, a pač tri ure, če je romal s procesijo.

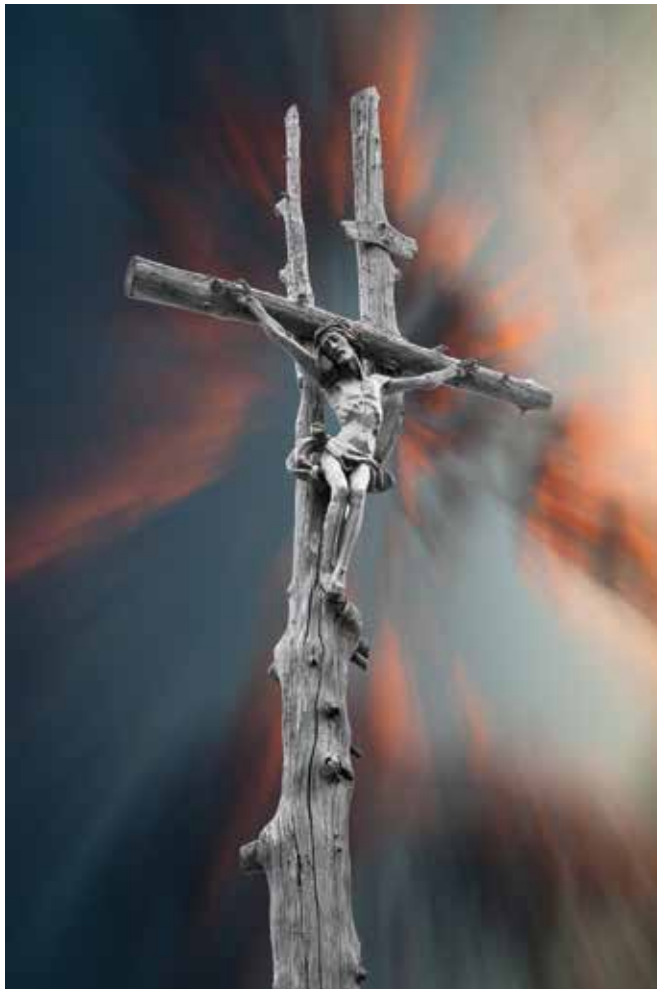

Foto: Oton Naglost

Prijel je križ in vzdignil ga je visoko; nekoliko se je Kristus zazibal, zamajal, stresel, a nato se je zopet vzdigal ter se nižal enakomerno, kakor je Marko stopal ...

»Za nas boga prosi!«

Neusmiljeno je žgalo sonce, žarki so rezali kot svetle britve.

Ivan Cankar, *Križev pot*, 1901

Iz predmestja

Foto: Damjan Brajnik

Živeli so v beraštvu mirno in tiho, ker jim je bilo beraštvo v krvi. Niso se prepirali ne z bogom in ne z ljudmi ... Ali v Anki se je bilo nekaj zganilo, predramilo. Vzбудilo se je hrepenenje v nji, bogvedi po čem, po nečem svetlem, sončnem ...

Foto: Elo Mihevc

Kje so bile njene misli! Frfotale so kakor metulji opoldne, pijani, od sončnega veselja prijetno utrujeni.

Foto: Vinko Peternelj

Hodila je hitro, zmerom dalje; zmerom bolj tiho je bilo, zamolkli mestni šum je umiral v daljavi in že je pihala mehka, hladna sapa, že je šepetalo naokoli ter se stresalo; zeleno listje se je pogovarjalo, zazibalo se je časih, kadar je zafrfotal droben pisan ptič, vzdignil se ter odfrfotal.

Foto: Nevenka Papič

»To je gozd!« si je mislila Anka in v prsih se ji je nekaj širilo, širilo, da bi vzkliknila naglas. Sonce je stalo visoko in se je skoro že nagibalo, svetloba je lila skozi listje ... da je bilo vse prepreženo s sencami, kakor s čudnimi preprogami in čipkami.

Ivan Cankar, *Iz predmestja*, 1901

Spomladi

Foto: Elo Mihevc

In glej, človeka od nikoder. Mrtva je pokrajina, uçarana okamnena sredi življenja. Mrtva je meni, tujcu ... To nebo ne prepeva zame, ne prepeva to polje zame popotnika, ki je prišel mimo in pojde dalje, nevreden, da bi mu darovalo življenje prijazen pozdrav vbogajme ...

Foto: Drago Kuralt

Kmet je oral na polju, razorana zemlja, opojno duhteča, je zavzdihnila in se je spomnila na popotnika, ki je mislil nanjo v ljubezni in hrepenenju. Tudi ona je slišala moj pozdrav; preko gora, preko zelenih ravni in šumečih gozdov mi je pogledala v oči in čutila mojo boleost ...

Foto: Damjan Brajnik

Mařenka je vztrepetala, ustnice so se odprle, hotela se je nasmehnuti, rjav obraz je prebledel.

»Travnik zeleni, nepokošeni ... «

Foto: Damjan Brajnik

Tam, tam se širi neizmeren, valovi v soncu, veter gladi po njem s tiho dlanjo ... Tam polja, narahlo se spenjajo v holm; kakor dahne veter, se zasvetijo zlata, ugasnejo v senco, zasvetijo se ...

Ivan Cankar, *Spomladi*, 1907

Marjaš

Foto: Iko Krašovec

Molčala je dolgo, nato pa me je nenadoma vprašala:

»Ali ste bili že daleč zunaj? Tako daleč, kakor je tisto nebo tam?«

»Daleč sem že bil.«

»Pripovedujte, kako je tam!«

» ... beseda je slepa ... na oni strani, tam v daljavi, je svet. Bodi kakor je, midva pa igrayva.«

»Ne bom igrala nocoj ... Brala sem, da so gozdovi tam in na podobi sem jih videla – kakšni so gozdovi? Ali vas je bilo strah, če ste jih ugledali?«

Foto: Vinko Peternelj

»Brala sem, da rasto tam cvetice na polju, kar pod visokim nebom in nikogar ni, ki bi jih zalival. Ali ste videli kdaj take cvetice? Rada bi jih videla, te nezaklenjene, ki ne marajo usmiljene roke, da bi jih zalivala ...«

Foto: Elo Mihevc

»Ali ste videli kdaj morje?

Tisto morje, ki je brez konca, kolikor daleč meri oko?!«

Foto: Miran Krapež

Še pred mrakom je prišla mati. Prižgala je svečo, postavila jo je na mizo ob zofi in ni izpregovorila besede. Od tiste ure je nisem več videl in nihče mi ni povedal, kam da se je napotila. Tudi ona je pač ugledala ob poslednji uri gozdove, polja in morja. Najgloblja bolest molči, najvišje hrepene-nje se izpolni v samoti ...

Ivan Cankar, *Marjaš*, 1912

Desetica

Foto: Oton Naglost

Na okna je potrkaval dež, čisto potihoma, kakor z mehкими prsti, lilo je že ves teden dni v dolгих, tenkih curkih ...

Foto: Oton Naglost

... tisti dež, ki napravi človeka otožnega, topega, mu zastre vse vesele podobe in mu pokaže druge, neznane, v sivo haljo zavite.

Ivan Cankar, *Desetica*, 1920

Listje

Foto: Elo Mihevc

Mračilo se je. Z mrakom pa se je zgrinjala gosta, vlažna, siva megla od vsepovsod. Prišla je kakor noč, nevidna in neslišna. Utonili so v nji hribovi nad Vrhniko, zalila je vso dolino pod grebenom, hladno in mokro, kakor roka bolnikova mi je dihnila v lica in nazadnje segla tudi v srce, da je bilo vse malodušno in potrto in da se je zbalo samote.

Foto: Janez Papež

Konec veje se je stiskalo troje listov drug k drugemu. Tako se stiskajo otroci v temi. Tisti v sredi se je pričel zvijati in krčiti, stresel se je, nagnil ter neslišno, tiše kakor rosna kaplja zdrknil na tla.

Živeli so, doživeli – sladko življenje v ljubezni, dodeli nam ga bog!

Foto: Elo Mihevc

Črno in golo je strmelo visoko drevo v nebo, kakor silno razpelo na križpotu. Pod njim je bilo pokopališče. Na tisoče jih je ležalo tam, na tisoče drobnih trupel, črnih, zgrbljenih, trohnečih; strupena rosa iz megle je lila nanje.

Foto: Janez Papež

Dišalo je po trohnobi, megla je tiščala na prsi. Stopil sem v hišo, da bi se napravil spat. Ali zaspati nisem mogel. Jokaje in krohotaje je skovikala sova, ki jo slišim plahutati pod svojim oknom vsako noč.

Ivan Cankar, *Listje*, 1914

Iz lepih časov

Foto: Nevenka Papič

Kje je pomlad, kje je dekle moje! ...

Foto: Nevenka Papič

Plašč meglen je nad zemljo razstrt;
V snegu škriplje pod nogami cesta,
Lepa ljubica mi je nezvesta,
V srcu mojem biva hladna smrt.

Ivan Cankar, *Erotika, Iz lepih časov*, 11, 1899

Helena

Foto: Elo Mihevc

A to bilo je davno, davno
In ne povrne se nikdar.
Jesen je; nad menoj oblake
Podi vihar.

Foto: Nevenka Papič

Po cesti hodim sam, otožen ...

Ah, ali je to sen samo?

Helena! ... Ali ne pozna me

In gre mimo.

Ivan Cankar, *Erotika, Helena*, 10, 1899

Iz lepih časov

Foto: Elo Mihevc

Po cesti tam z gospó prelepo
Graščak se vozi na saneh;
Sladkó zvené srebrni zvončki,
Kot ljubice nebeški smeh.

Kakó je vzdramil dušo mojo
Srebrnih zvončkov tenki glas!
In splavala je daleč, daleč,
Tjà v mojo ljubo, tiho vas.

Foto: Nevenka Papič

V visokem snegu jo zavijem,
Naravnost v topli vinski hràm;
Tam vam je čudoslavko vino,
Prelepa je točajka tam! ...

»Oj ljubček, dolgo je že tega,
Kar bil si zadnjikrat pri nas ...«
»To ni nič čudno, draga moja:
Takó hudó je zunaj mraz –

Foto: Janez Papež

Takó hudó je mraz tam zunaj,
Da nisem mogel od peči;
Pa, ljubica zató ne misli,
Da moje srce gorko ní.

Foto: Elo Mihevc

Zdaj naj sneží, naj brije veter,
Naj zgrne se nad nama noč, –
Kaj méniva za tó se mídva,
Na gorkem se objemajoč – «

Od daleč se glasíjo zvončki,
V ledeni večer sneg prší;
A moja ljubica prelepa
V naročju drugemu sloní.

Erotika, Iz lepih časov, 17, 1899

Tičnica

Foto: Iko Krašovec

Nad Vrhniko, na holmu onkraj Svete Trojice je majhen smrekov gozdič, Tičnica ...

Sijajno se blešči v soncu. Sveta Trojica, kraljica vrhniška. Svetli spomini – dragi kamni in biseri na belem oblačilu. Kolikokrat so romale k nji moje misli, bežne lastovke, v tujini po gnezdju koprneče.

Foto: Oton Naglost

Milost božja! Ali so oslepele moje oči? Ni je več! Ne več!

Vse posekano od debla do stebila!

Temno in težko mi je seglo v srce. Kako vam je bilo, smreke, ob tisti uri, ko ste padale? Kam so zakopali vaša uboga trupla?

– Kako ti je bilo, moja mladost, ob zadnji uri? Kje je tvoj grob? –

Ivan Cankar, *Tičnica*, 1920

V tujini

Foto: Iko Krašovec

To je Vrhnika. Če je bil v mračni mladosti le en sam vesel trenutek, le en sam žarek sreče, raste v spominu, zmerom svetlejši je ter pozlati naposled vso mladost; sončni so kraji, z milo lučjo obžarjeni; ljubeznivi so ljudje, veseli in brez zla.

Zvonovi pojo, vabijo k veliki maši. Ponosna stoji na hribu cerkev sv. Pavla, sloka in svetla se spenja k nebesom.

Foto: Iko Krašovec

Zvonilo je ... visoko, visoko nad mestnim šumom je prepevalo tiho, trepetaje; kakor plaha ptička se je bila dvignila pesem proti nebu. Mestni ljudje ne slišijo te pesmi; jaz sem jo slišal in bila mi je kakor požirek vode.

Foto: Miran Krapež

Sonce vzide, spenja se v mogočnem loku, tiho se niža. Nekje je življenje, ki hodi z njim; vzdrami se polno bujne moči, razživi se v ponosnem razmahu, oddahne si smehljaje, kadar začuti sladki dih večera.

Foto: Iko Krašovec

Nekje je tisto življenje – kaj ga nisem živel sam?

Bilo je, komaj da je še spomin.

Ivan Cankar, *V tujini*, 1920